

Virágvasárnap – Igeliturgia 2020. április 5.

Amikor Jeruzsálemhez közeledve az Olajfák-hegyére, Betfagéba értek, Jézus elküldte két tanítványát ezekkel a szavakkal: „Menjetek előre a szemközti faluba. Ott mindjárt találni fogtok egy szamarat megkötve, és vele a csikóját. Oldjátok el és vezessétek hozzám! Ha valaki szólna valamit, mondjátok, hogy az Úrnak van rá szüksége, és mindjárt elengedi őket.” Ez azért történt, hogy beteljesedjék, amit a próféta jövendölt: Mondjátok meg Sion lányának: Íme, a királyod érkezik hozzád, Szelíden, számárháton ülve, Egy teherhordó állat csikóján. A tanítványok elmentek s úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik. Elhozták a szamarat és a csikóját, letakarták ruháikkal, ő pedig felült rá. A tömegből nagyon sokan az útra terítették ruháikat, mások ágakat tördeltek a fákról és az útra szórták. Az előtte járó és az utána vonuló tömeg így kiáltozott:

Hozsanna Dávid fiának!

Áldott, aki az Úr nevében jön!

Hozsanna a magasságban!

Amikor beért Jeruzsálembe, megmozdult az egész város, és kérdezgették: „Ki ez?” A tömeg pedig ezt felelte: „Ő a Próféta, Jézus, a galileai Názáretből.”

Mt 21,1-11

Virágvasárnap: az ellentétek ünnepe

Virágvasárnap az egyik legfurcsább liturgikus esemény: az ellentétek ünnepe. E napon egybefonódik "Alleluja" és "Feszítsd meg", örömujjongás és szenvedés, szeretet és árulás. Emlékeinkben visszatérnek a felejthetetlen gyermekkori barkás körmenetek, de fülünkben ott cseng a passió fájdalmas dallama is. A levegő már a tavasz pezsdítő frissességét, a fakadó élet ígéretét hozza felénk, de érezzük a szentsírt takaró nárciszok émelyítő illatát is. És mindez szinte átmenet nélkül, amint ezt megfigyelhetjük a jeruzsálemi eseményekben is, amelyekről a virágvasárnapi liturgia beszámol. Nagy események színhelye volt Jeruzsálem. De talán három mozzanatot külön ki lehetne emelni: Jézus örömujjongással körülvett ünnepélyes bevonulása a Városba, lassú árulások sora a Városban, Jézus halála a Városon kívül.

Hozsannával kezdődött Jézus jeruzsálemi hete. Szerette ezt a furcsa népet. Megsiratta barátját, Lázárt, megsiratta a szeretett fővárost, a tragikus emberi sorsot, a tévelygő embert, aki nem ismerte fel azt, ami a saját javát szolgálta volna. Velük örült, örült boldogságuknak, hagyta, hogy leteregezzék ruhájukat, felmásszanak a fákra, hogy daloljanak, hogy körül táncolják. Ám az örömmámor nem sokáig tartott. Alig vonult be Jézus Jeruzsálembe, kezdődtek a kisebb-nagyobb árulások. Júdás már alkudozott a főpapokkal, ellenségei már készítették az összeesküvést ellen, a tanítványok már álmosak voltak, a nép már másfelé kereste apró örömeit. És aztán jött a magány, a kiszolgáltatottság, az elhagyatottság, a rettenetes kereszthalál. Mindez Jeruzsálemben történt, alig néhány óra leforgása alatt. És mindez most itt van, a virágvasárnapi liturgiába tömörítve.

Virágvasárnapnak időtálló üzenete van. Fontoljuk meg, hogy minden emberi élet virágvasárnap. Gondtalan örömben kezdődik, nagy rácsodálkozással lép be minden kisbaba ebbe a világba, amely tele van ígérettel, reménnyel, délibábbal. De a gyermekkor boldogságának egére nagyon hamar sötét felhők tornyosulnak és sorakoznak a sikertelenségek, kiábrándulások. Végül elkövetkezik a kikerülhetetlen halál. És a kettő között van, vagy kellett volna lennie, az életnek. De oly gyorsan elmúlik, mint egy virágvasárnap.

Fontoljuk meg, hogy minden házasság virágvasárnap. Lakodalommal kezdődik, örömujjongással meg zenével, mirtuszkoszorúval meg fehér ruhával, nagy szerelemmel és rengeteg reménnyel, álommal, várakozással. Aztán elhervad a mennyasszonyi csokor, elnémul a zene és megkezdődnek a hétköznapi kiábrándulásai, a kisebb-nagyobb árulások sorozata. És az egész álom tart valameddig, 10, 25, 50 esztendeig, az ember közben megjárja a Kálváriát, megismeri a szenvedést, a magányt, és egészen biztosan tudja, hogy minden álmának végállomása a halál.

Fontoljuk meg, hogy minden emberi szív Jeruzsálem, ahová Krisztus ünnepélyesen bevonult a keresztség pillanatában. Döbbenjünk rá, mire képes ez a szív, mire képes az ember Istenével szemben? Mind arra, amire képes volt az első történelmi Jeruzsálem. Eláruljuk Jézust, mint Júdás, aki nyomorult harminc ezüstpénzért eladta a barátot, a szeretetet, Istenét. A mi életünk értékfontossági sorrendje is áruláshoz hasonlít, amikor többre becsüljük a pénzt, a hírnevet, a kényelmet az erkölcsi törvénynél. Megtagadjuk, mint Péter: mindig, amikor emberi vélemény miatt megfutamodunk és letagadjuk az igazságot. Felelősségre vonjuk, mint Kaifás, amikor azzal vádoljuk Istent, hogy nem hallgatja meg imáinkat. Elalszunk jelenlétében, mint a tanítványok az Olajfák hegyén, amikor közömbösek vagyunk. És hány szívben már meghalt Jézus: minden életben, amelybe beköltözött a bűn.

De ahogyan Jézus feltámadt Jeruzsálemben, ugyanúgy képes feltámadni minden emberi szívben. Ezért tegyük lelkünket ilyen Jeruzsálemmé: hagyjuk, hogy Jézus végbe vigye mindazt, amit akar. Vonuljon be ismét ünnepélyesen életünkbe: ismerjük el Őt egyetlen üdvözítőnknek, barátunknak, Istenünknek. Engedjük, hogy töredelmes gyónásban megtisztítsa szívünket, mint ahogyan megtisztította a jeruzsálemi templomot a kereskedőktől, kufároktól és mind attól, ami nem tartozott Isten házába. Majd pedig osszuk meg vele a vacsora kenyerét, hogy szeretete bennünk maradjon. Virágvasárnapon érezzük, hogy csak akkor van életünk, ha Krisztus él bennünk. De sajnós, az emberi szív Jeruzsálem, amely képes a gonoszágra, az árulásra. Szent Pállal fohászkodunk: „Ki szabadít meg minket saját emberi mivoltunk fojtogató szorításából?” A választ megtudjuk magától Jézustól: „Bárcsak fölismernéd te is legalább ezen a napon, ami békességedre szolgál!” Valljuk meg ezért a jeruzsálemi gyermekekkel: „Áldott, aki az Úr nevében jön!”

Az út a mi ajándékunk

Egy héttel húsvét előtt, virágvasárnap Jézus jeruzsálemi bevonulására emlékezünk, s ezzel az ünnepel belépünk a nagyhétbe. A szentmise kezdetén a virágvasárnapi körmenet részeként olvassuk fel a bevonulásról szóló evangéliumi részt, a szentmisében pedig, az evangélium helyén Jézus szenvedésének története, a passió hangzik el. Ez a nap és az előttünk álló hét kettősséget mutat, az események és az emberi magatartás kettősségét. Egyrészt látjuk a

boldog éljenzést, az emberek örömét, akik a városba érkező Jézust királyként köszöntik. Másrészt látni fogjuk a gyűlölettől és a haragtól ökölbe szorult kezeket, a hangos ordítást, a követelést, hogy Pilátus feszíttesse őt keresztre. Előbb nagy dicsőségben részesül Jézus, majd pedig megaláztatást kell elszenvednie. Most az emberek leveszik ruháikat, hogy az úton Jézus elé terítsék, később megszaggatják ruháikat annak jeleként, hogy nem akarják tovább hallgatni Jézust, mert szavait istenkáromlásnak tartják. Most minket is magával ragad az örömteli hangulat, pár nap múlva pedig vagy elmenekülünk az apostolokkal együtt vagy értetlenül állunk a kereszt alatt Jézus halála láttán.

Arra is érdemes odafigyelnünk, hogy milyen lelkülettel fogadja Jézus mindazt, ami körülötte és vele történik. Az ő küldetése, az ő útja hamarosan véget ér. Az út, amely a pusztaságból indult, ahol megkísértette őt a sátán hatalmat és dicsőséget felajánlva neki. A kísértés most is jelentkezik az emberek részéről, akik királyt látnak benne. Ezt a gondolatot azonban Jézus egészen egyszerűen hátrítja el magától: számárháton érkezik Jeruzsálembe. Egy valódi királytól, egy uralkodótól mást várnának az emberek, de a mi Urunk nem az ő elvárásainak akar megfelelni, hanem a mennyei Atyának engedelmeskedik. Mindig azt az utat járta, amit az Atya jelölt ki számára. A pusztától a Golgotáig. És ez az út egyáltalán nem mentes a kísértésektől. Ezt látjuk a bevonuláskor és ezt fogjuk látni az utolsó vacsora után is, amikor az Olajfák hegyén virraszt az Úr. Minden kísértésre ugyanaz a válasz: Jézus teljes bizalommal az Atyára hagyatkozik, rá bízva életét. Elutasítja ennek a világnak a dicsőségét, újra és újra a szelídség útját választja, mindvégig, a keresztségig az engedelmesség és az alázat az útírtása. A nagyhét egy útra hív minket, amely virágvasárnaptól húsvétig vezet, közben leülünk egy kis időre az utolsó vacsora termében, majd virrasztani és imádkozni megyünk az Olajfák hegyére. Utána elkísérjük az Urat a kereszttúton a Golgotára, majd pedig harmadnap a sírhoz indulunk. Miért érdemes megtennünk ezt az utat? Mondok egy történetet: Egy fiú egyszer szép ajándékot akart adni egy lánynak, akit szeretett. Emlékezett rá, hogy a nagypapája régen mesélte, hogy a sziget túlsó oldalán gyönyörű kagylók vannak, ezért elindult és hozott egyet a lánynak. Ő mindjárt ezt kérdezte: Hol találtad? A környékünkön nincsenek ilyen szépek. A fiú elmesélte, hogy a sziget túlsó végéről hozta. A lány elismeréssel mondta: Bizony nagy utat tettél meg érte. A fiú erre csak ennyit mondott: A hosszú út is az ajándék része. Közben rád gondoltam.

Azzal a szándékkal induljunk el nagyheti utunkon, hogy ez legyen a mi ajándékunk az Úrnak. Minden lépésnél, minden nap gondoljunk órá és az ő áldozatára. Gondoljunk arra, hogy szeretetből áldozta fel értünk életét.

(© Horváth István Sándor)

Imádság:

Uram, Jézus Krisztus! Te nem dicsőséges királyként vonultál be Jeruzsálembe, pedig sokan ezt várták tőled, hanem békét hozó szolgaként, Isten szolgájaként. Tudtad, hogy a megkezdett úton nem fordulhatsz vissza, mert akkor nem teljesítenéd a mennyei Atya akaratát. Tudtad, hogy nemsokára visszafelé kell jönnöd ugyanezen az úton. Pár nap múlva a keresztet hordozva mentél a másik irányba, ki a városból, a Golgota hegyére. Tudatosan vállaltad a szenvedést és az önfeláldozást, mert az Atya ezt az áldozatot kívánta tőled az emberekkel való végső és teljes kiengesztelődés érdekében. Uram, nekem is indulnom kell

nyomodban a kereszttúton, mert meghívsz, hogy én is hordozzam életem keresztyét. Meghívsz, hogy részesedjek szenvedésedben, mert részesíteni akarsz a feltámadás örömében is.

OLVASMÁNY Izajás próféta könyvéből

Nem rejtettem el arcomat azok elől, akik gyaláztak, de tudom, hogy nem vallok szégyent.

Izajás így jövendölt a Megváltóról: Ezt mondja az Úr Szolgája: „Isten, az Úr tanította nyelvemet, hogy az igével támasza lehessen a megfáradtaknak. Reggelenként ő teszi figyelmessé fülemet, hogy rá hallgassak, mint a tanítványok. Isten, az Úr nyitotta meg fülemet. S én nem álltam ellen és nem hátráltam meg. Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, arcomat meg azoknak, akik tépáztak. Nem rejtettem el arcomat azok elől, akik gyaláztak és leköpdöstek. Isten, az Úr megsegít, ezért nem vallok szégyent. Arcomat megkeményítem, mint a kőszikla, s tudom, hogy nem kell szégyenkezniem.

Ez az Isten igéje.

Iz 50,4-7

VÁLASZOS ZSOLTÁR

Válasz: **Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?** 2. tónus.

Előénekes: Aki csak rám néz, mind kinevet, * elhúzza száját, fejét csóválja.

Az Úrban remélt, hát mentse meg, * ha szereti őt, szabadítsa meg.

Hívek: Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?

E: Kutyák falkája vett körül, * gonosztevők serege szorongat engem.

Átlyuggatták kezem és lábamat, * megszámlálhatom minden csontomat.

H: Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?

E: Elosztják maguk közt ruhámat, * és köntösömre sorsot vetnek.

Te azonban, Uram, ne maradj távol, * erősségem siess és segíts.

H: Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?

E: Hirdetni fogom nevedet testvéreim előtt, * a gyülekezetben dicsőítelek téged.

Ti, akik féltetek az Urat, áldjátok, † magasztaljátok őt, Jákob fiai, * Izrael minden gyermeke félje őt.

H: Istenem, Istenem, * miért hagytál el engem?

Zsolt 21,8-9.17-18a.19-20.23-24

SZENTLECKE Szent Pál apostolnak a filippiekhez írt leveléből

Megalázta önmagát, ezért Isten felmagasztalta őt.

Testvéreim!

Krisztus Jézus, mint Isten, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot öltött, kiüresítette önmagát, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta önmagát, és engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön, és az alvilágban, és minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Ez az Isten ígéje.

Fil 2,6-11

EVANGÉLIUM ELŐTTI VERS

Krisztus engedelmes lett értünk mindhalálig, * mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta, † és olyan nevet adott neki, * amely fölötte áll minden névnek. Fil 2,8-9 – 7b. tónus.

A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS KÍNSZENVEDÉSE Szent Máté szerint

Te vagy-e a zsidók királya?

Közben Jézust a helytartó elé állították. A helytartó megkérdezte tőle: „Te vagy-e zsidók királya?” Jézus ezt felelte: „Magad mondtad!” S miközben a főpapok és a vének vádaskodtak ellene, ő nem szólt egy szót sem. Pilátus végül megkérdezte: „Nem hallod, mi mindennel vádolnak?” Ő azonban neki sem válaszolt egyetlen szóval sem, és a helytartó nagyon csodálkozott ezen.

Szokásban volt, hogy az ünnep alkalmával a helytartó szabadon bocsát egyet a foglyok közül, akit a nép kíván. Volt akkor egy Barabás nevezetű, hírhedt rabjuk. Amikor összegyülekeztek, Pilátus megkérdezte: „Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül: Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak is neveznek?” Tudta ugyanis, hogy csak irigységből adták őt a kezébe. Míg ott ült ítélőszékében, a felesége üzenetet küldött neki: „Ne avatkozz annak az igaznak a dolgába! Ma éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta!”

De a főpapok és a vének felbuzgatták a népet, hogy Barabást kérjék, Jézust pedig veszítsék el. Amikor tehát a helytartó feltette a kérdést: „Mit akartok, melyiket bocsássam el a kettő közül?”, ők ezt válaszolták: „Barabást!” Erre Pilátus megkérdezte: „És mit tegyek Jézussal, akit Krisztusnak neveznek?” Mindannyian ezt felelték: „Keresztre vele!” Ő újra kérdezte: „De hát mit követelt el?” Mire azok még hangosabban kiáltották: „Keresztre vele!”

Pilátus látta, hogy semmire sem megy velük, sőt, csak fokozódik a zavargás. Ezért vizet hozatott, és a nép szeme láttára megmosta a kezét ezekkel a szavakkal: „Én ártatlan vagyok ennek az igaznak vére ontásában. Ez a ti dolgotok!” Erre az egész nép így kiáltott: „A vére rajtunk és a gyermekeinken!” Ekkor szabadon bocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megostoroztatta, és elrendelte a keresztre feszítést.

Üdvöz légy, zsidók királya!

A helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, és köréje gyűjtötték az egész helyőrséget. Levetkőztették, bíborszínű köpenyt adtak rá, tövisből koronát fontak, és a fejére helyezték, a jobbája pedig nádszálat nyomtak, azután térdet hajtva előtte így gúnyolták: „Üdvöz légy, zsidók királya!” Közben leköpdösték, elvették tőle a nádat, és a fejét verték vele. Miután így csúfot űztek belőle, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruháiba, és elvezették, hogy keresztre feszítsék.

Vele együtt két rablót is megfeszítettek.

Amint kifelé haladtak, találkoztak egy Simon nevű cirenei emberrel; őt kényszerítették, hogy vigye (Jézus) keresztjét. Végül odaértek arra a helyre, amelyet Golgotának, azaz Koponyák helyének hívnak. Itt epével kevert bort adtak neki. Ő megízlelte, de nem kért belőle. Azután keresztre feszítették. Sorsot vetve szétosztották egymás között a ruháit, majd letelepedtek ott, és őrizték. Feje fölé odaírták elítélésének okát: „Ez Jézus, a zsidók királya.” Ugyanakkor két rablót is keresztre feszítettek vele: az egyiket jobbról, a másikat balról.

Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!

Akik arra jártak, káromolták őt, bólogattak a fejükkel és ezt mondták: „Le akartad rombolni a templomot, és harmadnapra fölépíteni? Szabadítsd hát meg önmagadat! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” Ugyanígy gúnyolták őt a főpapok is az írástudókkal és a vénekkel együtt: „Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni! Ha Izrael királya ő, hát jöjjön le most a keresztről, és hiszünk benne! Bízott az Istenben? Mentse meg őt most, ha akarja! Hiszen azt mondta: Az Isten Fia vagyok!” Ugyanígy gyalázták őt a vele megfeszített rablók is.

Éli, Éli, lámá szábáktáni?

Hat órától sötétség borult az egész földre kilenc óráig. Kilenc óra körül Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, Éli, lámá szábáktáni?, azaz: Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?” Az ott állók hallották ezt, és egyesek megjegyezték: „Ez Illést hívja!” Egyikük mindjárt odafutott, fogott egy ecetbe mártott szivacsot, rátűzte egy nádszálra, és inni adott neki. A többiek azonban ezt mondták: „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa?” Jézus pedig még egyszer hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.

(Most térdre borulunk, és egy keveset csendben időzünk.)

Ekkor a templom függőnye kettéhasadt, felülről egészen az aljáig. A föld megmozdult, a sziklák megrepedtek. Sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Az ő feltámadása után előjöttek a sírokból, bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. A százados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történetek láttára igen megrémültek, és így szóltak: „Ez valóban Isten Fia volt!”

Ezek az evangélium igéi.

Mt 27,11-54

Virágvasárnap – Gondolatok az evangéliumhoz (Mt 26,14–27,66)

Virágvasárnap nem visszanezünk egy régi és szomorú történetet, nem is meghurcolt Urunkat siratjuk. Az élő Krisztussal találkozhat minket a mai liturgia, azzal a Krisztussal, aki bevonul Jeruzsálembe, hogy megváltson minket.

„Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem és feláldozta magát értem.” (Gal 2,20) Ezért lépünk be Krisztus szenvedéstörténetébe hódolattal és hálával. Jézus passiója és keresztye tehát nem a világgal szemben áll, hanem a világért és értem van, hogy értelmet adjon minden szenvedésnek. A kereszty annak a meghirdetése, hogy a végső győzelem nem azé, aki mások fölött győzedelmeskedik, hanem azé, aki saját magát győzi le, és odaadja az életét sokakért.

Ma Jézus szenvedéstörténetét olvassuk örömhírként. Hogyan lehet valakinek a szenvedése örömhír? A Biblia nem kendőzi el Krisztus életének azokat a mozzanatait, amelyeket olvasni is fájdalmas: a szenvedést, a halált, vagyis a passiót. A keresztyenség olyan Istenben hisz, aki nem egyszerűen elviseli a szenvedést vagy orvosolja, hanem osztozik velünk benne. Krisztus ismeri, és velünk együtt átéli a szenvedéseinket. A fájdalom számára is megtapasztalt valóság. Keresztyen hitünk a teljes megértés hiánya és zavaros érzéseink ellenére is értelmessé és élhetővé teszi nem csupán a húsvét, hanem a passió üzenetét is. Jézus vándorlásunk társa lett. Nemcsak az emberséggel járó örömeket tapasztalta meg, hanem a szenvedést és a halált is. Jézus szenvedése és halála új értelmet adott minden emberi gyötrelmeknek és az elmúlásnak is. Szüvedésével Jézus úgy alakítja át fájdalmainkat, hogy a látszólag céltalan vergődésünkből egy célra fókuszáló küzdelem harcosává tesz bennünket, hogy a szenvedésben is, a keresztyen is szeressünk. A szenvedés lehetőséget ad az embernek arra, hogy túllépjen a korlátain, új perspektíva elé állítja, amelyben maga a szenvedés új értelmet nyer, a beteljesülés forrásává válhat. A passió örömhíre abban áll, hogy a szenvedés nem értelmetlen, hiszen növekedést jelent, ami abban ragadható meg, hogy belső szabadságra juthatunk minden külső függés ellenére.

Az Atya Jézust a szenvedése és a keresztye által dicsőítette meg. Minket, Jézus követőit is a szenvedés és a keresztye által fog megdicsőíteni. Csak az lesz képes a saját keresztyét hordozni, szenvedéseit elviselni, aki mindennap feltekint Krisztus keresztyére, és meghívja életébe a Megváltót. Nekünk nem Jézus keresztyét kell hordoznunk, csak a sajátunkat kellene felismernünk és hűségesen felvonnunk.

Krisztus passiója cselekvésre kötelez minket. Nem mehetünk el mellette, választ kell adnunk. A kérdés tehát, hogy megváltásunk eseményeinek csupán külső szemléltői akarunk lenni, vagy szereplői is? Milyen szerepet vállalunk Jézus passiójában? Péterrel vagyunk, Máriával, Jánossal, Cirenei Simonnal? Vagy Júdással? Nem maradhatunk semlegesek! Aki azt mondja, hogy „nem kívánok részt venni ebben”, az valójában el is foglalt egy nagyon konkrét pozíciót: Pilátusét, aki mosta kezeit, és a tömegét, aki csak állt és nézett (Mt 27,24). Ez utóbbi szerepeket felöltve hogyan imádkozhatnánk a szentmisében, hogy „halálat hirdetjük, Urunk”?

Virágvasárnap felkészít minket arra, hogy a saját passiónk idején ne veszítsük el Jézus passiójának látását, és tudjuk úgy tekinteni gyötrelmeit, mint a nekünk szóló isteni szeretetének konkrét üzenetét, örömhíret.

rektora)

EGYETEMES KÖNYÖRGÉSEK

Pap: Imádkozzunk, testvéreim, hogy Megváltó királyunkhoz mindenkor hűségesek maradjunk!

Lektor: 1. Urunk, ismerje fel minden ember, hogy önfeláldozó szenvedésed árán váltottál meg bennünket!

Hívek: Kérünk téged, hallgass meg minket!

2. Tedd készséggé Egyházad tagjait a kereszt hordozására és a kegyelem közvetítésére!

Hívek: Kérünk téged . . .

3. Keresztedből fakadjon béke és egyetértés minden nép számára!

Hívek: Kérünk téged . . .

4. Egyesítsd szenvedéseinket megváltó szenvedéseddal, hogy egy lehessünk veled a mennyei boldogságban is!

Hívek: Kérünk téged . . .

5. Megváltó kereszthalálod által adj örök életet az elhunyt híveknek!

Hívek: Kérünk téged . . .

Pap: Urunk Jézus, te vonakodás nélkül vállaltad a kereszthalál gyötrelmét néped üdvösségéért. Taníts meg minket az áldozatos szeretetre, hogy részünk legyen az örök dicsőségben! Aki élsz és uralkodol mindörökkön örökké.

Hívek: Ámen.